

Arrest

nr. 263 022 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HURLEBUSCH
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 / bus 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2021 om 14.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HURLEBUSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster zou sedert midden 2015 in België verblijven.

1.2. Verzoekster legde op 5 februari 2021 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 9 maart 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen weigerde op 27 augustus 2021 de registratie van de wettelijke samenwoning na negatief advies van het parket van Antwerpen van 5 augustus 2021.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 oktober 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Neteland op 20.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: I.(...)

voornaam: E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat zij getrouwd is met de heer D.(...) T.(...) (°(...)), maar ze voegt er aan toe dat dit nog niet officieel is. Ze heeft zelf geen kinderen, maar de heer D.(...) heeft drie zonen. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat de kinderen van de heer D.(...) in België verblijven.

Op 05.02.2021 werd door de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning opgesteld van de betrokkene en de heer D.(...) T.(...), die de Nigeriaanse nationaliteit heeft en beschikt over een Belgische verblijfskaart. Op 27.08.2021 weigerde de Burgerlijke Stand de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer D.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als de heer D.(...) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben, wel vermeldde ze een operatie aan de baarmoeder, die ze nog moet betalen. Ze legt geen bewijzen voor dat zij door deze problemen niet kan reizen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei – juni van 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Antwerpen uitwees dat er elementen zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de staat van wettelijk samenwonende (advies Parket dd. 05.08.2021). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen volgde dit negatief advies en besliste op 27.08.2021 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het advies van het Parket van Antwerpen dd. 05.08.2021 blijkt overigens een volledig gebrek aan medewerking in hoofde van de betrokkene. Zo hebben er drie woonstcontroles plaatsgevonden door de politie op 01.06.2021, 26.06.2021 en 03.07.2021, waarbij er telkens niet werd opengedaan. Op 01.06.2021 en 26.06.2021 werden de uitnodigingen tot afname van de gerechtelijke triptiek en de uitnodigingen tot verhoor achtergelaten in de brievenbus. Op 12.06.2021 en op 10.07.2021 boden de betrokkenen zich niet aan voor de afname van de gerechtelijke triptiek en op 22.06.2021 en op 02.08.2021 boden de betrokkenen zich niet aan voor verhoor.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.03.2021 dat haar betekend werd op 30.03.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei – juni van 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Antwerpen uitwees dat er elementen zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de staat van wettelijk samenwonende (advies Parket dd. 05.08.2021). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen volgde dit negatief advies en besliste op 27.08.2021 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het advies van het Parket van Antwerpen dd. 05.08.2021 blijkt overigens een volledig gebrek aan medewerking in hoofde van de betrokkene. Zo hebben er drie woonstcontroles plaatsgevonden door de politie op 01.06.2021, 26.06.2021 en 03.07.2021, waarbij er telkens niet werd opengedaan.

Op 01.06.2021 en 26.06.2021 werden de uitnodigingen tot afname van de gerechtelijke triptiek en de uitnodigingen tot verhoor achtergelaten in de brievenbus. Op 12.06.2021 en op 10.07.2021 boden de betrokkenen zich niet aan voor de afname van de gerechtelijke triptiek en op 22.06.2021 en op 02.08.2021 boden de betrokkenen zich niet aan voor verhoor.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.03.2021 dat haar betekend werd op 30.03.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat zij niet naar Nigeria wil terugkeren omdat ze in België getrouwd is en dat zij in afwachting was van de beslissing na verder onderzoek. Zoals reeds eerder besproken, werd de registratie van de wettelijke samenwoning met de heer D.(...) door de stad Antwerpen geweigerd op 27.08.2021. Er is dus reeds een beslissing genomen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben, wel vermeldde ze een operatie aan de baarmoeder, die ze nog moet betalen. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei – juni van 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Antwerpen uitwees dat er elementen zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de staat van wettelijk samenwonende (advies Parket dd. 05.08.2021). De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen volgde dit negatief advies en besliste op 27.08.2021 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het advies van het Parket van Antwerpen dd. 05.08.2021 blijkt overigens een volledig gebrek aan medewerking in hoofde van de betrokkene. Zo hebben er drie woonstcontroles plaatsgevonden door de politie op 01.06.2021, 26.06.2021 en 03.07.2021, waarbij er telkens niet werd opengedaan. Op 01.06.2021 en 26.06.2021 werden de uitnodigingen tot afname van de gerechtelijke triptiek en de uitnodigingen tot verhoor achtergelaten in de brievenbus. Op 12.06.2021 en op 10.07.2021 boden de betrokkenen zich niet aan voor de afname van de gerechtelijke triptiek en op 22.06.2021 en op 02.08.2021 boden de betrokkenen zich niet aan voor verhoor.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.03.2021 dat haar betekend werd op 30.03.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen.

We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden (Nigeria).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ Neteland

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge,

de betrokkene, I.(...), E.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 20.10.2021.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

(...)”.

1.6. Eveneens op 20 oktober 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan eveneens op 20 oktober 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering in zoverre deze gericht is tegen de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

2.4. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij oppert dat de procedure uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voorbehouden dient te blijven voor uitzonderlijke situaties waar rechtsbescherming tegen een nakende verwijdering dient te worden geboden (zie RvV 24 juni 2020, nr. 237 408 AV).

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Bij de uiteenzetting van het uiterst dringend karakter moet aangetoond worden dat de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen. Volgens vaste rechtspraak van uw Raad kan evenwel langs deze vereiste heen gestapt worden wanneer ze er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen.

Aan die vereiste zal normaliter voldaan zijn wanneer de verzoeker van zijn of haar vrijheid beroofd wordt met het oog op verwijdering van het grondgebied – quod in casu. Een vrijheidsberovende maatregel is op zich immers een ernstig en moeilijke te herstellen waardoor een uiterst dringende behandeling, ten einde de vrijheidsberovende maatregel te doen ophouden, zich opdringt.

Wanneer er een schending van het EVRM wordt aangevoerd – quod in casu –, mag deze vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid niet op overdreven restrictieve en formalistische wijze worden toegepast. Het uiterst dringend karakter en het moeilijk te herstellen nadeel moeten, als een schending van een bepaling uit het EVRM wordt aangevoerd, voldoende soepel worden toegepast in het licht van artikel 13 EVRM – het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Zoals reeds uiteengezet erkent het EHRM dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling wel degelijk een inmenging vormt in diens recht op eerbiediging van het privéleven. Verzoekster kreeg daarenboven reeds te horen van haar terugkeerbegeleider dat men reeds vluchten aan het zoeken was naar Nigeria.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben financiële moeilijkheden, waardoor zij teruggeleid wordt naar Nigeria, en in het geval het inreisverbod in het kader van een normale annualtieprocedure vernietigd wordt, zij de financiële middelen niet heeft om terug te keren naar België. Aldus zou zij gedurende een lange periode gedowngen gescheiden moeten blijven van haar levenspartner. Dit maakt dat er een ernstig risico bestaat op een schending van artikel 8 EVRM als dat de gewone schorsingsprocedure te traag zou verlopen.

Aangezien verzoekster van haar terugkeerbegeleiders in het Gesloten Centrum voor Illegalen (CIB) te Brugge reeds te horen kreeg dat zij reeds vluchten aan zoeken zijn, verzoekt verzoekster uw Raad om bij wijze van voorlopige maatregel, in toepassing van artikel 42 § 3 Procedurereglement minstens voorlopig de schorsing bij voorraad te bevelen zonder de partijen of sommige van hen te horen.

Daarenboven verwijst verzoekster naar vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het examencontentieux.

In casu zouden zou verzoekster minstens één semester Nederlandse les verliezen. De onderbreking van de omgang met het Nederlands zou het heraanknopen met de schoolcarrière nog eens onmogelijker maken.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2021 van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar terugleiding naar de grens, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. Wat de verwijderingsbeslissing betreft, betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1476quater, derde lid, van het (oude) Burgerlijk Wetboek (hierna: B.W.), van de artikelen 10 en 74/13 van

de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“III.1.1. De bestreden om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1 Vreemdelingenwet, namelijk omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De beslissing wordt gemotiveerd met het gegeven dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen op 27/08/2021 geweigerd zou hebben om een verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, na negatief advies van het Parket van Antwerpen, die stelde dat betrokken enkel verklaarde om wettelijk samen te wonen wettelijke met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

III.1.2. De beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van 27/08/2021 werd tot op heden niet ter kennis gebracht aan verzoekster.

Dit blijkt ook uit de verklaringen die verzoekster aflegde tegen de politiediensten. Op pagina 3 van de bestreden beslissing wordt immers aangegeven:

“Betrokkene verklaart dat zij niet naar Nigeria wil terugkeren omdat ze in België getrouwd is en dat zij in afwachting was van een beslissing na verder onderzoek.”

Verzoekster betwist ten stelligste dat zij de verklaring van wettelijke samenwoning enkel zou hebben afgelegd met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Zoals verder zal worden uiteengezet heeft zij wel degelijk een duurzame en stabiele partnerrelatie met de heer T.(...) D.(...).

Verzoekster zal dan ook onmiddellijk beroep aantekenen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 27/08/2021.

Verzoekster kan natuurlijk niet verweten worden dat zij nog geen beroep instelde tegen een beslissing die haar – in strijd met de wet – nog niet ter kennis werd gebracht.

III.1.3. Nog los van het feit dat de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van 27/08/2021 inhoudelijk onjuist is (cf. infra), is ze ook genomen in strijd met de wet, wat men zelfs de plano kan – en had moeten – vaststellen.

Artikel 1476quater Oud B.W. bepaalt immers:

“Art. 1476quater. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het in artikel 1476, § 1 bedoelde ontvangstbewijs, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met hoogstens drie maanden. In dat geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.

Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid bepaalde termijn geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij onverwijld melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister. (...).”

Verzoekster en de heer T.(...) D.(...) legden op 5/02/2021 een verklaring van wettelijke samenwoning af, en kregen hiervan een ontvangstbewijs (stuk 3).

Verzoekster wijst er nu al op dat het voor het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning geenszins vereist is dat beide personen een wettelijk verblijfsrecht hebben, vermits krachtens art.1476, §2 Oud B.W. slechts één der partners in de gemeente van registratie van de overeenkomst moet wonen. Het wettelijk verblijfsrecht van één van beiden volstaat.

De beslissing kon volgens het hierboven geciteerde art. 1476quater Oud B.W. maximaal twee maand worden uitgesteld en diende bijgevolg ten laatste genomen te worden op 5/04/2021. De procureur kon de termijn vervolgens nog eens met ten hoogste drie maanden verlengen. Verzoekster werd nooit in kennis gesteld dat de termijn door de procureur zou zijn verlengd.

Zelfs indien de procureur de termijn met ten hoogste drie maanden zou hebben verlengd, dan diende de beslissing uiterlijk op 05/07/2021 te worden genomen.

Aangezien de ambtenaar van de Burgerlijke Stand tegen deze termijn geen definitieve beslissing nam, diende er conform artikel 1476quater Oud B.W. onverwijld melding te worden gemaakt van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister.

Op 27/08/2021 kon de ambtenaar van de Burgerlijke Stand Antwerpen geen negatieve beslissing meer nemen.

Als de gemeente, of als verweerster, meent dat de verklaring van wettelijke samenwoning nietig verklaard dient te worden, dan dienen zij de wettelijk geregelde procedure voor een nietigverklaring te volgen.

Zij dienen met andere woorden een vordering tot nietigverklaring in te stellen, die wordt behandeld door een rechter. De nietigverklaring kan daarbij enkel worden uitgesproken bij vonnis of arrest. (art. 1476quinquies Oud B.W.).

In geen geval kan de nietigheid van een wettelijke samenwoning worden uitgesproken door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

En nogmaals, verzoekster zal eveneens beroep aantekenen tegen de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand Stad Antwerpen voor de familierechtbank. Er kan haar evenwel niet verweten worden nog geen beroep te hebben ingesteld tegen een weigeringsbeslissing die haar – in strijd met de wet – nooit ter kennis werd gebracht.

III.1.4. Artikel 10, §1, 4° Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.”

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het recht op gezins- en privéleven wordt gegarandeerd door artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM geeft op zichzelf, zoals de bestreden beslissing motiveert, inderdaad geen gerechtigde verwachting op toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling vormt evenwel wel degelijk een inmenging in diens recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In dat verband wijst verzoekster ook op eerdere rechtspraak van uw Raad, waarin uw Raad oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflevert aan een langdurig (legaal) verblijvende vreemdeling een inmenging vormt in zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). In zo'n geval moet DVZ een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. DVZ mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven. (RvV arrest nr. 205.020 van 7 juni 2018).

Dat verzoekster hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen opgebouwd heeft, blijkt trouwens niet in het minste uit het feit dat zij reeds met onderscheiding een attest nederlands niveau 2.1 behaalde (stuk 4), een hoger niveau dan wat vereist wordt door de Vlaamse Inburgeringscursus.

Door zich te baseren op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen dd. 27/08/2021, waarvan de onwettigheid de plano kon worden vastgesteld, schendt verweerster de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

Volgens artikel art.1476, §2 Oud B.W. had de wettelijke samenwoning van verzoekster eigenlijk al lang geregistreerd moeten zijn, en had verzoekster op grond van art. 10 Vreemdelingenwet, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, van rechtswege een verblijfsrecht dienen te bekomen.

In het kader van een belangenafweging zoals bedoeld in artikel 8 EVRM zou het minstens volstrekt onredelijk zijn dat de bestreden beslissing louter wordt gesteund op een onwettige beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen dd. 27/08/2021, die nooit ter kennis werd gebracht aan verzoekster, en die inhoudelijk op geen enkele wijze werd onderzocht door verweerster en die ook inhoudelijk onjuist is (cf. infra). Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt.

III.1.5. Bij de belangenafweging hield verweerster ook op geen enkele wijze rekening met het feit dat betrokkene sinds 1 augustus 2021 klaarblijkelijk op hetzelfde adres woont als de heer T.(...) D.(...), namelijk op het adres: (...). Dit werd ook aangegeven aan de gemeente en op 18 augustus gebeurde een domiciliecontrole door de politiediensten.

Op 18 augustus 2021 gebeurde door de politiediensten een domiciliecontrole op dit adres, waaruit duidelijk blijkt dat zowel de heer T.(...) D.(...) als verzoekster hun hoofdverblijfplaats op dit adres hebben. Het huurcontract (stuk 5) werd trouwens aangegaan door de heer T.(...) D.(...). Het is bijgevolg volstrekt absurd om te stellen dat de heer T.(...) D.(...) niet op dit adres zou wonen of dat hij geen duurzame en stabiele relatie zou hebben met verzoekster.

Dat ook verzoekster effectief woont op het adres (...) en dat verweerster dit ook weet blijkt overduidelijk uit het feit dat dit het adres is waar verzoekster werd aangehouden voorafgaand aan de bestreden beslissing door de politiediensten van de politiezone Neteland, waarna ze werd gehoord en overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te 8200 BRUGGE, Zandstraat 150.

Allerminstens vereist een deugdelijke belangenafweging in kader artikel 8 EVRM en in het kader van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht dat minstens wordt gemotiveerd waarom er met deze in het voordeel van verzoekster sprekende feiten geen rekening werd gehouden.

Art. 8 EVRM, art. 10 Vreemdelingenwet, art. 74/13 Vreemdelingenwet, het, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht zijn gelet op het voorgaande geschonden.

III.1.6. Het koppel woonde vanaf 3 juni 2021 niet meer op het adres te Merksem, (...) op grond van een huurgeschil dat onder meer te maken had met een gebrek aan stromend water in de woning in strijd met artikel 3.1 van de Vlaamse Wooncode in Merksem. Dit blijkt ook uit het vonnis van het vredegerecht Merksem. (stuk 10).

Dit is dan ook de reden waarom er niemand thuis was bij de politiecontroles te Antwerpen die in juni en juli 2021 plaatsvonden op dat adres.

In het kader van het wettigheidstoezicht van uw Raad zou het op basis hiervan onredelijk zijn om te besluiten dat verzoekster niet mee zou meewerken met de overheden, omdat zij de post niet kon lezen, nadat zij ten gevolge van haar onwettige of precaire administratieve toestand werd uitgebuit door een huisjesmelker. Dit strookt niet met een deugdelijke belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM.

Tussen die periode verbleef het koppel bij vrienden ((...)), via B-post hebben zij – voor beide partners - hun post laten doorsturen naar dat adres (stuk 6), maar hebben dus niet meer in hun brievenbus van hun oud adres te (...) kunnen kijken. Verzoekster had ook geen kennis van de uitnodigingen voor verhoor en gerechtelijke triptiek die door de politiediensten werden achtergelaten in de brievenbus aldaar. Verzoekster benadrukt dat zij zeker wil meewerken met de overheden.

Verzoekster en de heer T.(...) D.(...) hebben ook al die tijd evenwel nog effectief samengewoond, zij het dat hun adres een tijdje niet officieel geregistreerd was. Zij vormden bovendien al die tijd een koppel, en hadden aldus een duurzame en stabiele partnerrelatie.

Zoals reeds uiteengezet wonen zowel verzoekster als de heer T.(...) D.(...) momenteel op het adres (...), wat zij ook hebben gemeld aan de Gemeente Merksem op 12 augustus en wat ook werd gecontroleerd door de politiediensten van de Politiezone Neteland op 18 augustus 2021. Dit is ook het adres waar verzoekster werd opgepakt naar aanleiding van de bestreden beslissing.

III.1.7. Ook uit de voorgelegde illustratieve foto's (stuk 7) die op verschillende en aan elkaar ongerelateerde gelegenheden werden afgenomen blijkt duidelijk dat verzoekster en de heer T.(...) D.(...) een "duurzame en stabiele partnerrelatie" hebben.

Zij zijn "gehuwd" in Nigeria volgens de traditionele Afrikaanse regels. Zij maakten reeds op 8 september 2020 een afspraak bij de stad Antwerpen om dit huwelijk aan te geven (stuk 8).

Er werd toen aangegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk niet kon registreren, omdat een huwelijk volgens de tradotionele Afrikaanse regels niet wordt erkend in België. Verzoekster maakte daar ook geen geheim van ten aanzien van verweerster.

De bestreden beslissing stelt letterlijk:

"Betrokkene verklaart dat zij getrouwd is met de heer D.(...) T.(...) (°(...)), maar voegt er aan toe dat dit nog niet officieel is (...)."

Verder op pagina 3:

“Betrokkene verklaart dat zij niet naar Nigeria wil terugkeren omdat ze in België getrouwd is en dat zij in afwachting was van een beslissing na verder onderzoek.”

Verweerster onderzocht dit gegeven verder op geen enkele wijze. Een deugdelijke belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM vereist evenwel dat er met dit gegeven rekening wordt gehouden, minstens dat dit gegeven onderzocht wordt. Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Allerminstens dient gemotiveerd te worden waarom er met dit gegeven geen rekening werd gehouden. Er ligt dus ook een schending voor van het materiële motiveringsbeginsel.

En ook zou het, in het kader van een belangenafweging zoals bedoeld in artikel 8 EVRM, volstrekt onredelijk zijn dat de bestreden beslissing louter mag worden geschraagd op een onwettige beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, die nooit ter kennis werd gebracht aan verzoekster, die inhoudelijk op geen enkele wijze werd onderzocht door verweerster en die ook inhoudelijk onjuist is. Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt.”

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een ontvangstbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning van 5 februari 2021, een attest van Nederlandse les, een huurovereenkomst voor een woning te Herentals, tijdelijke doorzending B-post, enkele foto's, een afspraak voor een huwelijksaangifte, een arrest van de Raad en een uitspraak van de vrederechter te Merksem (Verzoekschrift, bijlagen 3-10)

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

3.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteits- beginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.7. De bestreden verwijderingsmaatregel vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

3.3.8. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat “(d)e betrokkene (...) niet in het bezit (is) van en geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verplicht om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De beslissing lijkt bijgevolg *prima facie* deugdelijk gemotiveerd.

3.3.9. Verzoekster beklaagt zich in haar middel in hoofdzaak over het feit dat zij nog niet in kennis werd gesteld van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 27 augustus 2021 tot weigering van de registratie van de op 5 februari 2021 ingediende verklaring van wettelijke samenwoning die volgde op het negatieve advies van het parket van Antwerpen van 5 augustus 2021.

De Raad merkt op dat het gebrek aan kennisgeving van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet belet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de onwettigheid van haar verblijfssituatie vaststelt en de wettelijk voorziene maatregelen neemt die hieruit voortvloeien, zoals een terugkeerbesluit en een inreisverbod.

In zoverre verzoekster in haar middel betwist dat de verklaring van wettelijke samenwoning een ‘schijnsamenwoning’ zou betreffen, stipt de Raad aan dat hij in deze materie niet bevoegd is wegens gebrek aan rechtsmacht. Krachtens artikel 1476^{quater}, laatste lid, B.W. staat er tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand enkel een verhaal open bij de familierechtbank, hoewel het om een administratiefrechtelijke beslissing gaat (zie S. DEPRE, E. DE LOPEM en M. LAMBERT DE ROUVROIT, “*Les compétences administratives des juridictions civiles : l'exemple du tribunal de la famille et de la cour d'appel de Bruxelles*” in *La Justice administrative*, Larcier, Brussel, 2015, p. 662). Gelet op de bevoegdheidsverdeling tussen de reguliere hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges, waaraan enkel de door de wet uitdrukkelijk toegewezen geschillen betreffende politieke rechten worden toegewezen (artikelen 144 en 145 van de Grondwet), kan de Raad zich niet uitspreken over de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de schijnsamenwoning. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vormt in beginsel geen beletsel om tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand de rechtsmiddelen aan te wenden die in het B. W. zijn voorzien.

De kritiek van verzoekster is bijgevolg niet ontvankelijk. Hetzelfde geldt voor de kritiek van verzoekster op de adviestermijn van het parket. Terloops merkt de Raad op dat deze termijn door toedoen van artikel 53 van de wet van 20 december 2020 houdende diverse tijdelijke en structurele bepalingen inzake justitie in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 werden verlengd, waardoor er een maximale termijn van 7 maanden ontstaat en verzoeksters kritiek bovendien elke grondslag mist. Zoals gezegd gaat van de plannen van verzoekster om beroep in te stellen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen schorsende werking uit.

Het feit dat de Raad niet over de vereiste rechtsmacht beschikt, betekent geenszins dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet wettig zou zijn. Deze beslissing wordt immers krachtens het zogeheten “*privilège du préalable*” geacht wettig te zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris kon zich hierop rechtsgeldig baseren bij de beoordeling van het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven van verzoekster.

3.3.10. Verzoekster voert in haar middel de schending aan van artikel 10, § 4 van de vreemdelingenwet, maar zij maakt niet aannemelijk dat deze wetsbepaling op haar van toepassing is en zij betwist geenszins dat men bepaalde voorwaarden dient te voldoen alvorens men “*van rechtswege*” kan worden toegelaten tot verblijf.

3.3.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2021 werd gehoord door Hoofdinspecteur / Terreinondersteuner C. R. met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat hiermee in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt immers ingevolge dit gehoor het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat zij getrouwd is met de heer D.(...) T.(...) (°(...)), maar ze voegt er aan toe dat dit nog niet officieel is. Ze heeft zelf geen kinderen, maar de heer D.(...) heeft drie zonen. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat de kinderen van de heer D.(...) in België verblijven. Op 05.02.2021 werd door de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning opgesteld van de betrokkene en de heer D.(...) T.(...), die de Nigeriaanse nationaliteit heeft en beschikt over een Belgische verblijfskaart. Op 27.08.2021 weigerde de Burgerlijke Stand de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer D.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als de heer D.(...) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben, wel vermeldde ze een operatie aan de baarmoeder, die ze nog moet betalen. Ze legt geen bewijzen voor dat zij door deze problemen niet kan reizen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

3.3.13. Verzoekster gaat specifiek in op haar recht op privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM en is van oordeel dat niet tot een deugdelijke belangenafweging werd overgegaan. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, wijst verzoekster op haar samenwoning met dhr. T. D. te Herentals sedert 1 augustus 2021. Het gegeven dat verzoekster sedert enkele maanden gezamenlijk op een bepaald adres verblijven en een huurovereenkomst zijn aangegaan, kan bezwaarlijk als een bewijs van een duurzame relatie worden beschouwd. Uit de loutere samenwoning van twee meerderjarigen vloeit niet automatisch voort dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Nog los van de vraag of de *de facto* samenwoning van verzoekster en haar partner als een beschermenswaardig gezinsleven kan worden gekwalificeerd, dringt zich de vaststelling op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating en niet om de weigering van een voortgezet verblijf, waardoor er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. De vraag rijst enkel of er in het kader van een belangenafweging op de gemachtigde van de staatssecretaris een verplichting zou rusten om het precare gezinsleven van verzoekster op Belgisch grondgebied te handhaven.

Naar aanleiding van de uiteenzetting van verzoekster over de huisvestingsproblemen in Merksem merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen partij is bij dit huurgeschil en verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor geen gewag maakte van deze problemen, zodat zij de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan aanwrijven doordat hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

Met betrekking tot de verklaring van wettelijke samenwoning, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 27 augustus 2021 te stellen dat *“(d)e weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt”*. Waar verzoekster in haar middel poneert dat ook met haar huwelijk volgens de traditionele Afrikaanse regels rekening zou moeten worden gehouden, merkt de Raad op dat hiervan geen concreet bewijs voorligt en dat een gewoonterechtelijk huwelijk in België niet automatisch wordt erkend, zodat hieruit geen rechten kunnen worden geput.

Zoals de verwerende partij terecht aanstipt, brengt verzoekster niets in tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing dat zij geen hinderpalen aanbrengt die het verderzetten van een gezinsleven in haar land van herkomst in de weg zouden staan: *“Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer D.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria.”*

Conform de rechtspraak van het EHRM wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoekster op de hoogte diende te zijn dat het voortbestaan van haar gezinsleven van bij aanvang onzeker was omwille van haar uiterst precare verblijfssituatie, waardoor haar uitwijzing slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §108): *“Zowel betrokkene als de heer D.(...) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”*. Verzoekster slaagt er in haar middel niet in aannemelijk te maken dat zij onwetend was over het uiterst precair karakter van haar verblijfssituatie en haar gezinsleven.

Terloops dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissingen geen definitieve verwijdering van het grondgebied impliceren, maar dat verzoekster eventueel, indien zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, en de opheffing of opschorting van het inreisverbod bekomt, eventueel wederom op wettige wijze een verblijfsrecht kan bemachtigen.

Er werd geen schending van het recht op gezinsleven aannemelijk gemaakt.

3.3.14. Wat verzoeksters privé-leven in België betreft, wordt verwezen naar de opleiding Nederlands die zij in Antwerpen volgde en met vrucht afsloot. Verzoekster toont echter niet aan dat het succesvol afronden van een opleiding aan een Open Leercentrum dergelijke duurzame bindingen tot stand brengt dat zij zich zouden verzetten tegen een verwijderingsmaatregel. Er is geen sprake van een schending van het recht op privé-leven.

3.3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 10 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In het verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met vaste zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

Opdat een middel ernstig zou zijn, wordt vereist dat het op het eerste gezicht ontvankelijk en gegrond kan worden verklaard. Uw Raad erkende in zeven arresten uitdrukkelijk dat, wanneer er een schending van een door het EVRM gewaarborgd recht wordt aangevoerd – quod in casu – dit prima facie onderzoek verzoekenbaar moet zijn met de vereisten van artikel 13 EVRM.

Dat houdt volgens Uw Raad in dat wanneer er op het eerste gezicht redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat een grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, het middel als ernstig moet worden beschouwd - twijfel speelt dus in het voordeel van verzoekster. Volgens vaste rechtspraak van uw Raad is de schade die toegebracht wordt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, immers groter dan de schade die berokkend wordt in het tegenovergestelde geval.

In casu werd in het enige middel voldoende aangetoond dat het enige middel ernstig is, allermindst is er voldoende twijfel over de ernst van het middel, waardoor het middel als ernstig moet worden beschouwd. ”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoekster lijkt haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel te koppelen aan de gegrondheid van het door haar aangevoerde middel. Verzoekster heeft echter niet aangetoond dat haar privé- en gezinsleven op Belgisch grondgebied van die aard is dat het zou opwegen tegen het onregelmatig karakter van haar verblijf in België waardoor de bestreden beslissing geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

F. TAMBORIJN